

РЕШЕНИЕ № 416

София, 09 декември 2010 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ВТОРО наказателно отделение, в публично заседание на двадесет и четвърти септември през две хиляди и десета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИДИЯ СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА АВДЕВА

ЖАНИНА НАЧЕВА

при секретаря КР. ПАВЛОВА

в присъствието на прокурора ЛЮБЕНОВ

изслуша докладваното от съдия Ж. НАЧЕВА

наказателно дело № 367 по описа за 2010 г.

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на защитника на подсъдимия Б.Е.Г. и жалба на частните обвинители, чрез техния повереник, против решение № 140 от 29.04.2010 г. на Софийския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 90/2010 г.

В жалбите са отбелязани касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 НПК. Според защитника съдът е допуснал нарушение на материалния закон, игнорирайки приноса на пострадалия и на св. К. Настоява и за явна несправедливост на наложеното наказание по смисъла на чл. 348, ал. 5, т. 2 НПК, защото неправилно е отказано прилагането на условното осъждане. На тази основа е направено искане за изменяване на въззивното решение, като се отложи изпълнението на наказанието лишаване от свобода, на основание чл. 66, ал. 1 НК.

В жалбата на частните обвинители е застъпено разбирането, че съдът не е отчел конкретната степен на обществена опасност на деянието и не е извършил цялостна преценка на всички обстоятелства със значение за определяне на справедливо по размера си наказание. Иска се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание защитникът (адв. Н.) поддържа касационната жалба.

Повереникът на Б.Г.Т. и на А.С.Т. (адв. Н.) представя в синтезиран вид основните доводи от писмената жалба.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура изказва становището, че въззивният съд е подходил законосъобразно при индивидуализация на наказанието лишаване от свобода, съчетавайки неговия размер с ефективното му изтърпяване.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в жалбите, устно развитите съображения в открито съдебно заседание и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

С въззивно решение № 140 от 29.04.2010 г. по в. н. о. х. д. № 90/2010 г. Софийският апелативен съд е изменил присъдата от 13.05.2008 г. на Софийския градски съд по н. о. х. д. № 4208/07 г., като е намалил наложеното наказание на подсъдимия Б.Е.Г. от пет на две години лишаване от свобода и от седем на пет години лишаването от право да управлява моторно превозно средство. На основание чл. 59 ал. 1 вр. чл. 61, т. 3 ЗИНЗС е определил наказанието лишаване от свобода да се изтърпи в затворническо общежитие от открит тип при първоначален общ режим. В останалата част въззивният съд е потвърдил първоинстанционната присъда, с която подсъдимият е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“ пр. 1 вр. ал. 1, б. „в“ НК и частично са уважени гражданските искове.

Касационните жалби са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Защитникът на подсъдимия се противопоставя на констатацията на въззивния съд, че деянието се явява единствена причина за съставомерния резултат. Твърди, че доказателствената съвкупност подкрепя извода за принос както на пострадалия, така и на св. К., чието поведение на пътя е разкривало белезите на транспортно престъпление.

От фактическа страна въззивният съд е счел за доказано, че останалите участници в движението, в т. ч. и св. К., не са допуснали нарушение на предписаните правила при управление на моторно превозно средство. Липсват факти и за намеса на пострадалия при самото управление на лекия автомобил „Мерцедес“, респективно той да е имал някакво отношение към допуснатите от водача (подсъдимият Б.Е.Г.) нарушения на правилата за движение по пътищата.

Следователно, въззивният съд не е могъл въз основа на приетите за установени по делото факти да съобразява и да отчита съпричиняване (принос) на тези лица за настъпване на резултата от пътнотранспортното произшествие.

В жалбата на частните обвинители е отбелязано касационното основание за нарушение на материалния закон, но пространно е развита аргументация за явна несправедливост на наложеното наказание (по смисъла на чл. 348, ал. 5, т. 1 НПК). Счита се, че лишаване от свобода в размер на две години не отдава значение на високата концентрация на алкохол в кръвта и сериозното превишаване на допустимата величина на скоростта.

Доводите са неприемливи.

Наложено наказание на подсъдимия за конкретно извършеното престъпление е определено в съгласие с правилата, предвидени в НК.

Софийският апелативен съд задълбочено е разгледал и самостоятелно е отмерил тежестта на онези отегчаващи отговорността обстоятелства, които отново се извеждат на преден план от жалбоподателите. Адекватно е съобразил нивото на изражение на квалифициращия признак „пияно състояние“ в извършеното престъпление – от фактическа страна е приел за установено, че подсъдимият Б.Е.Г. е управлявал моторното превозно средство с висока концентрация на алкохол в кръвта (1,9 промила) и така констатираното алкохолно съдържание значително надхвърля минимално възприетия и утвърден критерий (0,5 промила) за наличието на обективния признак „пияно състояние“. Съдът законосъобразно е взел предвид и специфичните особености на допуснатото нарушение – избраната от подсъдимия скорост на автомобила (135 км/ч.), значително превишаваща максимално разрешената (80 км/ч.) и обозначена с пътен знак по булевард „Цариградско шосе“.

Индивидуалното проявление на посочените обстоятелства безусловно дава отражение върху високата степен на обществена опасност на конкретното деяние и на дееца, в какъвто аспект въззивният съд се е мотивирал, излагайки аналитични и убедителни съображения.

Наред с това обаче не да могли да бъдат пренебрегнати смекчаващите отговорността обстоятелства, относими към личността на подсъдимия, за които съдът е задължен всякога да държи сметка, за да постигне справедливост при определяне на наказанието.

Касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК заема основно място и в жалбата на защитника на подсъдимия. Счита се, че явната несправедливост на наказанието е резултат от неправилно отказаното приложение на чл. 66, ал. 1 НК.

Доводът е неоснователен.

Софийският апелативен съд е отказал приложението на чл. 66, ал. 1 НК, отчитайки всички релевантни по делото обстоятелства. Отделил е нужното внимание не само на данните за личността на подсъдимия, признати като смекчаващи отговорността обстоятелства (изброени отново в жалбата на защитника), но и на тези обстоятелства, които разкриват негативни характеристики за дееца, проявяващи се в конкретни белези на неговото поведение, предхождащото и съпътстващо извършеното престъпление - управление на автомобила след значителна употреба на алкохол в столично заведение, сериозно превишаване на максимално допустимата скорост, регулирана с пътни знаци и ярко пренебрежение към едно от основните правила, гарантиращи безопасността на движението, използване на автомобила в пияно състояние за продължително предвижване по централни пътни артерии на града, отсъствието на съпричиняване, конкретните белези от обстановката, при която е протекло пътнотранспортното произшествие, както другите последици в резултат на поредицата удари на няколко автомобила и поставянето на съответните водачи, респективно и пътника в товарния автомобил „Форд Транзит“ в ситуация на сериозен риск за техния живот и здраве. Съвкупността от доказани обстоятелства на деянието и дееца са мотивирали законосъобразния извод на въззивния съд, че условното осъждане няма да въздейства в достатъчна степен както върху подсъдимия, така и върху останалите членове на обществото. Съответно, поправянето и превъзпитанието на извършителя, както и изпълнението докрай на останалите цели по чл. 36 от НК могат да бъдат постигнати единствено с ефективно изтърпяване на наложеното наказание от две години лишаване от свобода.

С оглед на това Върховният касационен съд намира, че не е изправен пред случай, когато неприлагането на условното осъждане е в явно несъответствие с изискванията на специалната и на генералната превенция, поради което и не се налага освобождаване на подсъдимия от изтърпяване на наказанието, на основание чл. 66, ал. 1 НК.

Предвид липсата на касационно основание, което се претендира в жалбата на частните обвинители и в жалбата на защитника на подсъдимия, решението на въззивния съд следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 140 от 29.04.2010 г. на Софийския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 90/2010 г.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]